

En utilitzar el nostre lloc web, esteu d'acord amb l'ús de les nostres cookies.

Entès!

(...) a cau de lletra

EN PORTADA, LITERATURA

Pequeu, pequeu, que el món s'acaba

Ricard Chulià, 26 de setembre de 2020

Com pràcticament tot en aquesta vida -i part de la següent-, Oscar Wilde ja ho va deixar escrit: *"tenia totes les virtuts que menyspreo i cap dels vicis que admire"*. I és que, ben mirat, sempre ens han interessat més els pecats i els pecadors que la vida recta i beatífica. Ens sedueix més Ausiàs March (*"catòlic só, mas la fe no m'escalfa"*) que no Jacint Verdaguer (*"tot sia per vós, Jesuset dolcíssim; tot sia per vós, Jesús amorós"*), tot i que mossén Cinto no havia de llançar la primera pedra, precisament. Podríem imaginar una col·lecció d'assajos com aquesta que ens presenta l'editorial Fragmenta dedicada a les set virtuts teològiques? Tot és possible, però el més probable és que no ens interessara gens. Què hi farem.

No ho podem evitar. Té unes arrels tan fondes com bàsiques, ja que, tal com ens recorda Raül Garrigasait, és amb la ira que es funda la civilització occidental: *"canta, deesa, la ira maleïda d'Aquiles"*. Som, fet i fet, fills de la ira. Fills del pecat, és clar, expulsats del Paradís per no poder resistir la temptació. Però quina vida impecablement virtuosa mereix la pena d'ésser viscuda? Si Déu ens prohibeix que mengem la poma, no hi ha prou amb això per experimentar què passa si ho fem? Vosté hauria fet el mateix, senyor jutge. I si no, llavors sí que mereix la condemna que està a punt d'imposar-me.

De la submissió i la resignació acrítiques no ha sorgit mai res que haja fet progressar la societat. En aquest sentit, la constant que més uneix tots els raonaments dels set autors que reflexionen sobre tants altres pecats és que aquests són necessaris. Imprescindibles, de fet. No és que siga inevitable caure-hi,

és que és, fins i tot, desitjable. En la seua justa mida -o no, segons el cas-, però és un ingredient que no hi pot faltar, per condimentar les nostres vides.

Aquesta proposta editorial està pensada com una col·lecció de textos breus (menys de 100 pàgines d'uns volums menuts), que es llegisquen àgilment i que estiguen escrits amb voluntat assagística; és a dir, que no es tracte d'una ressenya erudita (però sí fonamentada i solvent), sinó que els autors partisquen del seu jo per explicar-nos i contar-nos el seu punt de vista sobre el pecat corresponent. En aquest sentit, de fet, hi ha molts que fins i tot ens expliquen part de les seues aventures relacionades amb la temàtica triada.

Des de l'anàlisi de *Mirall trencat* -i gairebé tota l'obra de Rodoreda- com un món mogut per l'enveja que ens fa Marina Porràs fins a l'avarícia autodestructiva d'Hannibal Lecter que ens dibuixa Oriol Ponsatí-Murlà, l'anàlisi discursiva dels pecats en base a materials de tots els llenguatges possibles hi és constant i esdevé tot un encert. Més enllà de les preferències personals que podrem manifestar cadascú de nosaltres respecte a cadascun dels volums -i ordenador-los segons els nostres gustos-, la realitat és que cap d'ells ens semblarà -de ben segur- prescindible.

I és que estem parlant de textos que ens portaran reflexions tan inspirades com engrescadores com aquesta de Raül Garrigasait de la ira com l'arma dels oprimits per fer front al poder, ja que *"les revoltes que veiem als carrers de mig món, els dies d'ira del present amb foc i violència, fan baixar a la terra el furor amb què el Déu de Moisès s'alçava contra els opressors. Cremar contenidors és imitar Déu -amb els instruments de la impotència humana"*. La nostra democràcia liberal que ha de garantir l'ordre i el progrés dels nostres estats i societats occidentals capitalistes es funda amb fulles de metall tallant caps i vessant sang, no ens ha de sorprendre ni ofendre res ara mateix, en definitiva.

D'una altra banda, la selecció de noms per fer-se càrrec d'aquestes breus monografies és tan estimulante com seductora. Com hem explicat, Marina Porràs (llibretera i especialista en Gabriel Ferrater) es fa càrrec de l'enveja; Raül Garrigasait (qui ha publicat textos tan interessants com la novel·la *Els estranys*, així com l'assaig d'història i cultura *Els fundadors*, sobre la gestació de la col·lecció Bernat Metge), per la seua banda, de la ira, i l'editor Oriol Ponsatí-Murlà, de l'avarícia.

A més a més, hi trobarem la gola explicada per Adrià Pujol Cruells (autor de *Mister Folch*, per exemple); la supèrbia en mans del filòsof -qui, si no?- Jordi Graupera; la luxúria de part de l'autora de *Els llits dels altres*, Anna Punsoda, i la mandra, sota la visió d'Oriol Quintana, guanyador del premi Joan Maragall d'Assaig amb *Vostè i George Orwell*.

En definitiva, ni dubteu a pecar sense càrrec de consciència ni dubteu a gaudir dels bons pecats que cometreu. Com ara llegir aquestes reflexions al voltant d'aquests plaers prohibits de la vida.

ETIQUETES

#ADRIÀ PUJOL CRUELLES

#ANNA PUNSODA

#FRAGMENTA

#JORDI GRAUPERA

#MARINA PORRAS

#ORIOLO PONSATÍ-MURLÀ

#ORIOLO QUINTANA

#PECATS

#RAÜLO GARRIGASAIT

[Anterior](#)